

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 lutego 2016 r.

Pozycja 134

POSTANOWIENIE

z dnia 24 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 356/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mirosław Granat – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Sp. z o.o.
w sprawie zgodności:

art. 11 ust. 2 pkt 5 zdanie drugie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r.
o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U.
z 2013 r. poz. 947, ze zm.) z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 2 listopada 2015 r. (data nadania) Sp. z o.o. (dalej: skarżąca, spółka) zakwestionowała zgodność art. 11 ust. 2 pkt 5 zdanie drugie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2013 r. poz. 947, ze zm.; dalej: u.z.z.) z art. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącej przepis ten narusza zasady określoności prawa, ochrony zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa oraz przyzwoitej legislacji, gdyż pozwala nałożyć na skarżącą obowiązek w praktyce niewykonalny, a ponadto zawiera pojęcia niejasne i nieprecyzyjne, podlegające swobodnej interpretacji organu administracyjnego.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Po przeprowadzonej kontroli w prowadzonym przez skarżącą Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w R. Drugi Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w O. decyzją z listopada 2012 r. nałożył na skarżącą jako podmiot leczniczy obowiązki: opracowania analizy lokalnej sytuacji epidemiologicznej w celu optymalizacji profilaktyki i terapii antybiotykowej; opracowania procedury mycia i dezynfekcji powierzchni dotykowych; zapewnienia środków przeznaczonych do dekontaminacji dużych powierzchni przychodni; uzyskania oświadczeń pracowników o zaznajomieniu się z dokumentami zawierającymi opis sposobu postępowania w przypadku podejmowania działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych.

Nie zgodziwszy się z tą decyzją, skarżąca wniosła od niej odwołanie, które Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w L. oddalił w decyzji ze stycznia 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. w wyroku z maja 2013 r. oddalił skargę spółki na decyzję organu drugiej instancji, a następnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z maja 2015 r. oddalił jej skargę kasacyjną.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na wstępie Trybunał zauważa, że skarżąca nieprawidłowo powołała jako podstawę prawną wniesienia skargi konstytucyjnej przepisy ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Na podstawie art. 138 w związku z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) ustawa o TK z 1997 r. utraciła moc obowiązującą z dniem 30 sierpnia 2015 r. W związku z powyższym, zarówno do wnoszenia skarg konstytucyjnych, jak i wstępnego rozpoznania skarg wniesionych od tej daty, zastosowanie znajduje ustawa o TK z 2015 r.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego prawach lub wolnościach albo obowiązkach określonych w Konstytucji. Zasady, na jakich dopuszczalne jest korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw, precyzuje ustawa o TK z 2015 r. W świetle powyższych unormowań konstytucyjnych i ustawowych nie ulega wątpliwości, że przesłanką dopuszczalności złożenia skargi konstytucyjnej nie jest każde naruszenie Konstytucji, ale tylko naruszenie wyrażonych w niej norm regulujących wolności lub prawa człowieka i obywatela. Dlatego zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 2015 r. skarga konstytucyjna musi zawierać zarówno wskazanie konstytucyjnych wolności lub praw, które zostały naruszone, jak i określenie sposobu ich naruszenia. Skarga wniesiona w niniejszej sprawie nie spełnia tego wymogu.

Zaskarżony art. 11 ust. 2 pkt 5 zdanie drugie u.z.z. stanowi, że działania, o których mowa w ust. 1 (działania zapobiegające szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych, do podejmowania których są zobowiązani kierownicy podmiotów leczniczych oraz inne osoby udzielające świadczeń zdrowotnych), obejmują w szczególności analizę lokalnej sytuacji epidemiologicznej w celu optymalizacji profilaktyki i terapii antybiotykowej.

Skarżąca zarzuca temu przepisowi niezgodność z art. 2 Konstytucji. Nie powołuje jednocześnie żadnych innych wzorców kontroli. Tymczasem według utrwalonego orzecznictwa Trybunału ten przepis Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w postępowaniu inicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej. Nie formułuje on bowiem samodzielnych konstytucyjnych praw lub wolności, których ochronie służy – zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji – skarga konstytucyjna.

Wskazawszy art. 2 Konstytucji jako wzorzec kontroli zaskarżonej regulacji, skarżąca powołała się jedynie na zasady określoności prawa, ochrony zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa oraz przyzwoitej legislacji. W swoim orzecznictwie Trybunał wielokrotnie zaznaczał, że tak sformułowany zarzut nie może być przedmiotem rozpoznania w procedurze inicjowanej wniesieniem skargi konstytucyjnej. Ani zasada demokratycznego państwa prawnego, ani wynikające z niej zasady ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz poprawnej legislacji nie mają bowiem charakteru konstytucyjnych wolności lub praw podmiotowych, których naruszenie może być przedmiotem skargi konstytucyjnej (zob. np. postanowienie TK z 26 czerwca 2002 r., SK 1/02, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 53 oraz z 23 stycznia 2002 r., Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego wynikające z art. 2 Konstytucji zasady mogą być w postępowaniu skargowym jedynie pomocniczym wzorcem kontroli, pod warunkiem jednoczesnego wskazania innej naruszonej normy konstytucyjnej statuującej wolność lub prawo (zob. wyrok TK z 26 kwietnia 2005 r., SK 36/03, OTK ZU nr 4/A/2005, poz. 40). W niniejszej sprawie skarżąca nie powiązała jednak zarzutu naruszenia art. 2 Konstytucji z innym jej przepisem, wyrażającym wolność lub prawo o charakterze podmiotowym.

Niewskazanie przez skarżącą konstytucyjnych praw i wolności, które jej zdaniem zostały w sprawie naruszone – na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 2015 r. – stanowi samodzielną przesłankę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Wziąwszy pod uwagę powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.